

Účetní

Někdo říká, že jsem se dožil vysokého věku. Děkuji Bohu za spoustu věcí a můj věk je jedna z nich. Stejně tak mu děkuji za to, že mě udržel ve stavu, kdy zapomínám jenom to, co bylo dnes k obědu a jiné podobně důležité věci. Pamatuji si to ostatní.

Bylo to za války, když se nám narodila dcera Anna. Němec mi zabavil až na pár svršků skoro všechno a přestěhoval mě do pohraničí. Můj byt se hodil pro Němce. Mohlo to dopadnout i hůř. Jako se sousedem.

Vždy jsem se zajímal o matematiku, to jediné mi zůstalo celé a to mě také zachránilo od bídy.

Zaměstnal mě pan Nowotny ve své továrničce na mýdlo. Byl to původem Rakušan.

A jak vždy s úsměvem říkával, byl tady stejný cizák jako já. Jeho jediný syn padl kdesi v Rusku.

Pan Nowotny si mě oblíbil a já jeho také. Byl jsem stejně starý jako jeho syn.

Firma prosperovala, protože vyráběla a dodávala Němcům. Měl jsem velmi slušný plat, možná právě proto, že jsem uměl vybrat zaměstnance pro naši firmu. Nebyli to odborníci na mýdlo, byli prostě pracovití.

Strašně jsem se bál. Celou tu dobu ve fabrice. Celou válku. Anička ještě neuměla ani chodit, když jsem přijal prvního z nich. Anička uměla říct jen pár slov, když jsem poprvé zfalšoval doklady pro celou rodinu. Tenkrát je neposlali do plynu a mně vyrostl první šedivý vlas.

V noci někdo zaklepal na okno a já málem umřel strachy. Byl jsem vyděšený a skoro v mrákotách. Doufal jsem, že mě nikdo neudal, že jsem neprozrazen. Naštěstí to byl soused. Chtěl pomoci s krávou. Tenkrát jsme si v pohraničí hodně pomáhali.

Byl konec války, když jsem se dozvěděl o brutální smrti pana Nowotnyho. Byl zavražděn ve své vlastní fabrice. Mě poslali pracovat do dolů.

Jsem rád, že jsem nic z toho nezapomněl. Jako účetní ani nemohu. Vždyť jsem jen obyčejný člověk.

